

In de salon zit geen mens in de fraaie fauteuils met het fleur-de-lisdessin op thee te wachten. Vanwege het mooie weer is iedereen naar buiten getrokken. Op het zacht glooiende, pasgemaaide gazon zijn zelfs al een paar parasols opengeklaapt. Eronder zitten de gasten, uitgeteld na hun laatste rondje cardio, fitness of krachttraining, op het eerste gezicht niet van elkaar te onderscheiden in hun gedistingeerde donkerblauwe badjassen. Met een glimlach legt Nadine haar hand op badstoffen schouders, prijst de vorderingen, spreekt moed in, maakt grapjes. Iedereen wil zich gekend weten, zo zit de mens in elkaar. En in het William Banting geldt dat eens te meer, omdat men hier als een drenkeling op onbekende kust is gesmeten, ontdaan van maatpak en alle vertrouwde geneugten.

Nadine drukt hun nieuwe gast een glas kruidenthee in de hand en vraagt hartelijk: ‘Zo meneer Sand, begint u al een beetje te settelen?’

‘Ik doe mijn best, mevrouw Ravendorp.’ Zijn vlezige wangen trillen.

‘De eerste dagen zijn het moeilijkst. Maar we slepen u er wel doorheen.’

De heer Sand kijkt naar het glas verveine dat hij op het bergmassief van zijn maag laat rusten. Hij mompelt: ‘Dat ik het zo ver heb laten komen.’

Ze merkt dat ze bloost van ongemak. Jarenlang heeft ze de verontschuldigungen voor onmatigheid en gebrek aan zelfbeheersing discreet weggewimpeld terwijl ze er ondertussen soms het hare van dacht. Nu zegt ze met oprechte compassie: ‘Het kan de beste overkomen. Heus.’ Ze voelt haar eigen schaamte weer opvlammen.

Hij werpt haar een schuw, dankbaar lachje toe. Je zou het niet zeggen als je hem hier zo ongelukkig in zijn XXXL-badjas ziet zitten, maar deze Sand is een van de grootste aannemers van Midden-Nederland. Langs iedere snelweg kom je de naam van zijn bedrijf tegen op borden bij nieuwe woonwijken in aanbouw. Nadine weet dat ze niet partijdig mag zijn, maar in de grond van haar hart is ze dol op aannemers, constructeurs, projectontwikkelaars. Op baggeraars en reders trouwens ook. Mannen die decennia van zakenlunches achter de knopen hebben, mannen die een dozijn bitterballen in hun holle kies steken terwijl ze op een bierviltje een deal van een paar miljoen sluiten.

Zwaarlijvige, uitgekookte mannen.

Harde werkers ook, natuurlijk. Ouderwetse nouveaux riches, afkomstig uit een lange lijn van plaggenhuttenbewoners die zich tegen de keer in noest hebben opgewerkt tot breugeliaans geschrans, gezellige dikkerds voor wie hun lichaamsgewicht altijd een blijk van welstand was, in plaats van de bron van schaamte die het tegenwoordig is. Dik is het nieuwe arm. De jonge rijken blijven dun.